Italienresan 2010

Då var det dags för en resa till outforskat territorium igen, södra Italien. Vi har hyrt en stuga på en svenskägd turistanläggning 6 mil norr om Neapel kallad La Serra. 14 dagar skall vi ägna åt att utforska södra delarna av Italien. Vi har aldrig varit söder om Rom så det skall bli spännande.

Lördag 19 Juni.

Avfärd från Floby klockan 9:30 för att flyga ut från Landvetter via Wien till Neapel. Vi landade i Neapel klockan 19:15 efter en lugn flygning med ett par timmars fönster shopping på Wiens flygplats. Vi landade i ett riktigt häftigt skyfall. Det stod flera centimeter med vatten på landningsbanan men när vi kom till taxibanan i andra ändan var det faktiskt uppehåll. Väldigt lokalt. Jag fick vänta i kö en trekvart på vår hyrbil men vad gör det. Det är ju semester. Efter ett stunds letande fick vi reda på att det gick matarbuss till hyrbilsparkeringen så det var bara att vänta igen. Väl framme stod den och väntade på oss. En Peugeot 208 cabriolet. Avsyning av fälgar och ett samtal in till uthyraren att det var några märken i fälgen som inte var noterade i protokollet. Bilen har gått 700 mil. I väg mot La Serra. Hällande ösregn och GPS:en hade inte adressen så det blev att hitta en ort nära och köra på det. Väl framme där fick vi ringa receptionen så guidade han mig via telefon a 5:50 per minut i 10-15 minuter till vi nådde fram till vårt mål. Himlen öppnade sig och regnet vräkte ner. Vi fick nyckeln till vår stuga nummer 56 på Via Minturno och gav oss iväg. Vi parkerade så nära vi fick vilket var 70 meter ifrån stugan för att dra in väskorna och jag dök ner i 15 cm djupt vatten på vägen med skor och väska och allt. Trodde det var ett ytlager vatten på vägen men ack det var det inte. Väl inne i vår 25 kvadratmeter stora stuga med kök badrum och vardagsrum var det att packa upp och rusa ner till baren för att få något till livs. Varsin varm macka (fjärde för dagen, en på Landvetter, två flygmackor) och mineralvatten. Klockan var 23 och regnet vräkte ner. Hem och i säng. Ingen TV, ingen radio och inget Internet. Semester.

Söndag 20 Juni

Sov till 11.30. Upp och röja lite. Ingen mat eller kaffe så det blev en tung väntan på att restaurangen skulle öppna klockan 13 så vi kunde käka brunch på restaurang Mimosa inne på anläggningen. 1*soppa, 2*pasta, 2*tiramisu med kaffe, 47 Euro.... Iväg för att undersöka omgivningarna i bilen. Vi fick cabbat ner ett par kilometer innan regnet kom men vi fick en försmak av vad som komma skall. Efter en rundtur i en grönskande omgivning hamnade vi i vår by Baia Domizia. På ett café satt en massa Italienare och hojade och flämtade och stirrande i taket, Mentalsjukhus? Nej, Italien spelade fotboll i VM och alla satt och tittade på en TV högt placerad under taket. Tillbaka till vår lokala Supermarket där vi bunkrade basvaror för 2 veckor. 55 Euro skall hålla magen nöjd på morgonen, disken ren och kaffe skall finnas tillgängligt dygnet om i stugan. Tillbaka och packa upp all maten. Möblera om så vi får sängarna jämte varandra och nu är vi framme vid den tidpunkt när jag sitter utanför på altanen och skriver detta. Det har varit blåsigt så jag kan höra Medelhavets vågor rulla in över den långa sandstranden. Svenskar, svenskar och åter svenskar vill jag säga. Överallt och alla pratar svenska. Killen i baren och restaurangen och receptionen och nästan all gäster i de 100 stugorna. Just nu hör jag svenska barn som positionerar sig i gängen som bildats av nyanlända familjer från igår. 2-2 hör jag en pojke säga men en äldre går fram och granskar situationen och säger “Den var inte inne” om en något diffus mållinje mellan ett träd och en buske. Den först viker sig och säger “Okej, 2-1 då..” Jag har suttit en stund i eftermiddag och gjort lite reseplanering. Det är så mycket som skall ses och upplevas och ibland är till och med 14 dagar inte

tillräckligt. Beslutet för imorgon är Vesuvius och Pompeji. Vid 23-tiden gick vi ner till stranden i regnet och satt under ett tak och tittade på de tunga vågorna som rullade in med ett mäktigt dån. Utöver Medelhavet syntes ett spektakulärt åskväder där blixtarna lyste upp hela himlavalvet. Vi satt bara tysta och njöt i en halvtimma.

Måndag 21 Juni

Upp klockan 7:10 och det var klarblå himmel, förrädisk skulle det visa sig. Tog morgonkaffe på altanen i solen. Nu börjar semestern tänkte jag. Först en tur till stranden för att se Medelhavet i dagsljus. Tunga vågor och dubbla röda flaggor vilket innebär badförbud. Lyckliga jag... Vi gav oss iväg vid 9-tiden till dagens mål som var Vesuvius och Pompeji. Redan halvvägs till Neapel kom störskurar som om himlen öppnat sig. Väl framme vid Vesuvius körde vi serpentinvägar upp till 1000 meter höjd och sedan var det till att parkera och knalla de resterande 200 metrarna. Det var nu på denna höjd 11 grader och toppen var inlindad i ett regnmoln. VI startade vår vandring i ett ihållande regn och sikten var inte mer än 20 meter. Upp, upp, upp. Pust, pust, pust. Hjärtattacksstigning i 20 minuter. Väl uppe var kratern en kittel av moln och regn. Vi stod vi utkikspunkten och tittade ner i en mjölkvit soppa. Plötsligt tog en vindby och öppnade upp så att vi kunde se en del av botten. Det var 2 minuter och sedan var det tjockt igen. Vi fortsatte upp till toppstationen och köpte souvenirer. Lite besvikna beslutade vi att försöka göra denna klättring en gång till under vår vistelse men då en klar dag. Ner för serpentinvägarna och en massa foton över den vackra utsikten över Neapel och bukten utanför med Capri(?) utanför. Så bar det av cirka 15 km till Pompeji. Lunch och så in i ruinerna. Det är stort. Jättestort. Vi knallade runt i denna stad som begravts i lavan från Vesuvius 24 augusti 79 E.kr. 2000 av stadens 20000 innevånare hann aldrig undan lavaflödet. Redan på 1500-talet upptäcktes ruinerna men de stora utgrävningarna började först år 1860. Vi gick och gick och när vi kom till norra punkten var det 3.5 km till södra så det var bara att gå och gå igen. Mycket sten var det men en del bra fotografier blev det. Här hade vi inget regn men stegen blev längre och längre när vi gick mot utgången för tunga regnmoln började torna upp sig runt om. Väl i bilen hann vi inte många kilometer innan regnet kom igen. Trötta efter allt promenerande tog vi en “powernap” när vi kom hem vid 19-tiden. Den räckte ända till klockan 22. Discot dunkar vid poolen men annars är det svensk småstadslugnt i byn vid denna tiden. I Italien är det dyrt. Det är kolossalt dyrt att vara turist här. Vår lunch som var två lasagne, vatten, varsin bakelse och kaffe kostade 57 Euro. Inträdet till Vesuvius var 15 Euro per person plus parkering och då fick man ändå gå själv upp till kratern. Hur kan man ta inträde till en Vulkan? Parkering ett par timmar vid Pompeji 12 Euro. Två dagar in på resan inser vi att man semestrat billigare på ett 5-stjärnigt hotell på Svenska Västkusten än vad “billigt” vardagsliv kostar i Turistitalien.

Tisdag 22 Juni

Sovmorgon efter gårdagens eskapader. Vi röjde och städade lite i huset. Jag löste några suduku, läste ut min bok, dvs de tre sista sidorna jag somnade ifrån i går kväll och satt i solen och drack kaffe på altanen. Jag skulle vilja kalla det en riktig semestermorgon. Vi hade bokat oss för pastaafton på restaurangen men vid 3-tiden var vi tvungna att ha något i magen. Champinjonsoppa till Elaine och skinka och melon till mig. Efter denna lätta måltid knallade vi ner till stranden och Elaine fick doppat sina fötter. “Det var kallt” var omdömet. Än en gång lär jag klara min semester utan att behöva bada. Vi hade nu ett par timmar att slå ihjäl till vi skulle på aftonbuffén och tog bilen, cabbade ner och drog norrut till Gaeta, På vägen passerade via alla orter som gett namn till gatorna i vår turistby. Vi följde havsbandet med mäktiga berg vid sidan. De såg ut som avsomnade vulkaner alla

topparna och det var det förmodligen också. Gaeta var en mysig liten stad längst ut på en udde och man kunde ana att det varit en marin befästning i alla tider mycket beroende på sitt skyddade läge. Här byggdes lyxbåtar som får Storebro att verka som ekor. Vi promenerade runt och tog en fika innan vi begav oss hemåt för aftonens begivenhet. Kyparen hade sagt att det skulle vara en gammal dam som sjöng italienska sånger till gitarr men det visade sig vara en ung dam som sjöng gamla italienska sånger till gitarr. Språk är inte alltid lätt. Det var en 6-rätters pastabuffé och en glasskaka till efterrätt. Underhållning av sångerskan med gitarrist samt en kille som satt på en upp och ner vänd fyrkantig träpapperskorg och spelade trummor på den. Det lär vara en gammal italiensk trumma och jag måste erkänna att det lät som en trumma. Döm om min förvåning när detta spektakel blev den biligaste måltiden hittills i Italien. Till och med billigare än soppan och melonen från 4 timmar tidigare på samma restaurang. Det var fullsatt men alla herrar satt strategiskt placerade så att de kunde se TV-duken där Grekland-Argentina i fotbolls-VM började rulla klockan 20.30. Efteråt gick vi till receptionen för att läsa senaste nytt men huvudnyheten var att rullstolsburna hade svårt att ta sig av de nya ramperna för spårvagn i Göteborg och då insåg jag att läget var lugnt hemma. Det blir tidigt i säng i kväll för det blir avfärd på den “långa resan” imorgon bitti vid 7. Vi skall över till andra sidan Italien (Bari) och sedan följa hela kustlinjen runt tillbaka till Neapel. Vi räknar med 3-4 dagar. Jag har glömt att nämna vädret idag som var soligt fram till 2 då molnen började dyka upp. Vi klarade oss från regnet och temperaturen låg väl mellan 20 och 25 grader.

Onsdag 23 juni

Klockan stod på 7 och vi steg upp vid 7:45. Efter frukost och packning kom vi iväg vid 9. Siktet var inställt på “klacken” och vi siktade på Bari, Brindisi och Lecce. Vi passerade Napoli och det ar väldigt vackert de första10-15 milen. Mjuka kullar och motorvägen smög sig genom landskapet i dalarna. Halvvägs till Bari blev det platt och ganska tråkigt. Vi passerade Bari och Brindisi och nu började det bli dags att leta nattlogi. Lecce låg inte vid kusten så vi fortsatte ner i klacken och hamnade till slut i St Cesarea. Ett vackert litet samhälle med orientiskt utseende. Vi checkade in på Hotell Macina och åkte in till “stan” och käkade. Sallad, fläskkotlett och Elaine tog något som liknade lövbiff. Helt smaklöst och jag fick skicka ut mina kotletter för tre ytterligare minuter i stekpannan. Fotboll framför TV:n och faktiskt lite surfande eftersom dom hade trådlöst. Det funkade bara i foajén men det gick bra att sitta en stund och kolla mail och läsa expressen. Tyskland slog Ghana med 1-0 och när slutsignalen löd stängde jag av TV:n och somnade bakom Elaine som fortfarande låg och läste om Italien. Hela kuststräckan ner i klacken är fantastiskt vacker. Dagens sträcka blev 52 mil.

Torsdag 24 juni

Upp vid 8 och italiensk frukost. Torrt bröd eller croissant utan smör med sylt. Yoghurt, kaffe och en kanna juice. OK den ingick men ändå... Iväg och idag var det mest att äta mil. Det var lite kust och lite inland. Utmed kusten ner i sulan låg järnvägen mellan vägen och havet och det var en väldigt trist sträcka. Samhällena och städerna såg ut som misslyckade försök att vara industristäder. Många huskroppar gapade tomma på fönster och dörrar. Många avbrutna projekt verkade det som. Vi pumpade på och hamnad till slut på en annan udde nämligen Capo Risotto dör vi checkade in på Hotell Florida. Mycket kan nämnas om detta hotell och dess ålderstigna ägare som inte förstod ett ord “Inglese”. Öhh, Öhh var tilltalsropet när dom ville något. Först fick vi rum 6 men där funkade bara toalettspolningen en gång så det fick bli rum 3 där den funkade varje gång. Detta var ett pensionat och vi var förmodligen säsongens första gäster. Ensamma var vi i alla fall. Vattnet i duschen hade inte hunnit värmas upp för säsongen ännu men höll cirka 37

grader. Vi knallade ut och gick i denna by som fick Floby att likna Chicago. Vacker ligger den vid havet med en sandstrand där byns ungdomar höll till. Det var idag den stora sorgen drabbade Italien. Vesuvius utbrott 1944 var ingen mot att åka ut mot Slovakien i fotboll. Förlorade med 2-3 och Italien saga var all. Vi svenskar är ju härdade i dessa sammanhang men Italien... Vi satt och käkade pasta på en restaurang på kvällen och det verkade inte som om det trängt in ännu. Folk var apatiska och samtalade lågt med varandra. Herrar kom och hämtade pizza och stod djupt försjunkna i en lågmäld analys. Dom är i chock och det är ett annat Italien dom vaknar upp till imorgon. I säng i detta lite udda pensionat/hotell Florida i denna något udda by. Sträckan idag cirka 50 mil.

Fredag 25 juni. Midsommarafton

Strålande väder. Frukost fanns inte på hotellet men vi begav oss ut på byn och Elaine tog en croissant med grädde och jag en kopp kaffe. Packade och checkade ut. Dispyt om kredkortsbetalning med värden. På dörren stod det att dom tog alla kreditkort men enligt honom var det bara i juli och augusti. Detta äldre par kunde inte sköta sådana saker utan det blev våra sista kontanter 50 Euro och så fick vi honom att handskriva ett kvitto. Han sa inte adjö eller på återseende när vi åkte. Ut på vägen nedcabbat. Det var 28-30 grader så det var skönt med vinddraget. Vid 12 började vi kika efter lunchställen men jag ville köra åtminstone 10 mil innan vi stannade. Nu kommer vi till visan med södra delen av Italien. Allt stänger vid 12.30-13. När vi stannade vid pizzerian i en by hade dom inte pizza förrän vid 7-8 på kvällen. Vägen var krokig och passerade alla byar som fanns. 5 km väg, en by, 5 km väg, en by etc. Klockan 14:30 hittade vi ett ställe med några bilar utanför och där kunde vi få några pizzaslices. Till och med bensinstationerna var stängda under siestan. Så kon vå belöning när vi rundade Punta di Mélito och fick se Sicilien på andra sidan Messinasundet. Dagens mål var Reggio och vi kom fram vid 17:30. Vi åkte ner till strandpromenaden och åkte till vi hittade det första hotellet. Parkeringsplats utanför dörren på gatan.... Vi gick in och det enda de hade var sviten men namnet Gabri. Den kostade 120 Euro, ca 1100 och när vi var uppe och tittade var vi helt sålda. Stor balkong med härlig utsikt över Messinasundet, Sicilien och vulkanen Etna. Obeskrivligt vackert. På kvällen gick vi huvudgatan som är en 2 km lång gågata med alla märkesaffärer och vanliga modebutiker. Vi fastande för en kinarestaurang där vi Elaine pratade kinesiska med innehavarna. Dom hade bott här i Reggio i 16 år och trivdes bra. Jag frågade vad en trerumslägenhet kostar att hyra (pensionstanken) och den låg runt 6-700 Euro och då är det tre rum med vardagsrum för det är så dom räknar här. Här är underbart vackert och enligt ägarinnan av restaurangen har dom inte varit utsatta för något i vare sig restaurangen eller privat under alla åren så dom tyckte det var väldigt lugnt. Vi gick strandpromenaden hem till hotell Lungomare som betyder just strandpromenad. Jag föll för Reggio och kan definitivt tänka mig en pensionärstillvaro här. Milen blev idag cirka 25 st

Lördag 26 juni

Vaknade 8 och satt på balkongen med Messinasundet framför mig och skrev dagboksanteckningar. Etna med sina 3323 meter ligger och ruvar med sin majestätiska profil på andra sidan sundet. Europas “farligaste” vulkan enligt vad böckerna säger. Efter frukost vid 9.30 beslutade vi oss för att inte färja över till Messina utan satsa på att ta oss hem till basen i Neapel istället. Vi vill spara Sicilien och ägna en vecka bara där. Vi kommer att ha denna vackra syn inför våra ögon och längta tillbaka, kanske redan i år. Efter frukost gav vi oss iväg på underskön resa tillbaka. Det var mestadels motorväg med vägbyggen. Dom håller på att bygga om hela motorvägen mellan Reggio och Salino. Även då vi inte reste utmed kusten var det vackert. Motorvägen klättrade upp och nedför bergen. Vid något tillfälle var vi uppe på 1000 meters höjd. Jagskall nu ta tillfället i akt och

skriva lite om italiensk trafik och jag kan sammanfatta det med “Den är mindre än vad du tror”. Vi passerade så många byar och vi reste s så många trånga passager där man tror att när man möter för det bara plats en A4:s tjocklek mellan backspeglarna men i verkligheten får du säkert plats med minst 4 st. Hastigheten i dessa trånga passager är oförminskat hög. Alla bilar med höga siffror i benämningen kör taktisktlängst fram till vänster vid stoppljusen, i den filen som skall svänga. När det sedan blir grönt drar dom och tränger sig före i kön. Alla bilar med låga siffror i sitt namn, typ 104, 100 120 etc har alla, och jag säger alla, bucklor. Oftast sitter dessa på vänster fram för dessa bilar typ Panda, Punto etc har en annan teknik vid rödljus. De kommer smygande på insidan och sedan vid grönt tränger dom sig in. Även om dom ligger helt jämsides med din egen bil börjar dom svänga in och tränger ut dig i motsatt körfält om du inte stannar och släpper in dom. Två sådana orsakar dessa bucklor. Motorvägarna har nog hastighetsbegränsning men ingen Italienare vet vad den är. Det står ofta 80 och 90 men den som ligger under 130 kommer alltid efter. Vi marchade på 150 där vägen tillät och toppade på 170 när det var en nybyggd härlig raksträcka. Detta hindrade inte att det kom bilar farande förbi dig, oftast BMW med höga siffror. Rent generellt skall inte italienare ha höga siffror i sina modellbeteckningar för de blir liksom vansinnigare med storleken på beteckningen. På vanliga smala vägar har du alltid en italienare ivrigt rökande, talandes i telefon liggandes 2 meter bakom dig med halva bilen ute i motsatt körfält. Även här stämmer devisen “Den är alltid mindre än du tror” in. När dom kör om hinner dom aldrig riktigt in utan det blir snudd på trebils möte och det funkar nästan alltid. En kommentar om kurvor. Vid en avvikelse mer än 8 grader är det varning för svår kurva. Till det kommer en massa pilar i svängen. Jag vet inte vad det är för kurvfobi italienarna har men när det väl kommer en farlig kurva är man helt oförberedd. Nog om trafiken i Italien. Vi körde våra 55 mil och kom hem till Via Dominiza vid 17:30. Hemma om vår 25 kvm lya. Det var byte i stugorna eftersom det var lördag och vi kunde med överseende titta på alla newbies som vilsna sökte sig fram mellan stugorna med sitt bagage. Visst är kunskap härligt. Att veta var baggagekärrorna står och var husen ligger och att tyst betrakta andras avsaknad av kunskap. Vi var nere och käkade middag på områdets Restaurang Mimosa och eftersom Bill Clinton var på plats på matchen i Sydafrika ville till och med Elaine titta på Ghana- USA. Vi orkade med en halvlek och Ghana ledde med 1-0. Det var kyligt och vi tog en sväng ner till stranden som för första gången var kav lugn. Sedan hem och i säng vid 22:30. Fösta gången i världshistorien vi gick och lade oss så tidigt. Trötta och somnade nästan med en gång.

Söndag 27 juni

Idag vaknade vi vid 8.30. Det kan bli en solig dag men vissa moln kantar himlen. Jag handlade bröd från brödvagnen som cyklar runt i området med nybakat bröd om mornarna. Croissant och en fralla till Elaine och en vaniljmunk till mig. Idag blev det en vilodag. Vi sov, solade, Elaine lagade pasta med tomater. Vid 8 på kvällen fick vi för oss att vi skulle åka till Montecassino och titta på klostret där det stora slaget stod under andra världskriget. Det var små, krokiga vägar och vi kom till Montecassino när det var nästan mörkt. Vi såg klostret på toppen av berget med byn nedanför var oerhört turistisk. Fullt med folk och månglarstånd överallt. Bilar var parkerade upp till 1 km utanför Cassino. Vi har hittills inte upplevt detta turistinferno så vi fick lite avsmak och nöjde oss med en glimt av klostret nedifrån bergets fot. Hemfärden via GPS blev 15 km kortare än den väg GPS:en visade oss till Montecassino. Teknikens under. Idag har det varit varmt hela dagen och vår stuga var varm när vi gick och lade oss. Vi tog vår vanliga tur ner till havet innan vi gick och lade oss och havet låg spegelblankt. Tyskland slog England och Argentina slog Mexico i åttondelen i VM.

Måndag 28 juni

Vi vaknade vid 9 och hade lugn morgon. Dagens mål är Capri. Vi kom iväg vid 10. Jag stannade till i receptionen och frågade hur det var bästa att ta sig dit och att turista på Capri. Den svenska damen i receptionen förordade starkt att vi skulle ta färjan i Sorrento för där fanns det parkering som var bevakad. I Neapel vet man vare sig om man kommer fram till färjan eller tillbaka från den. Neapel är tydligen en konstant trafikstockning. GPS:en sa 2 timmar och vi gav oss iväg. Solen stod högt på himlen och tempen naggade 30. Trafikstockningarna utmed kusten var också ganska omfattande för det var en hel del människor som skulle ut toill den lilla strandremsan mellan vägen och Medelhavet. Det tog oss nära tre timmar att nedcabbat ta oss till Sorrento. Det är an fantastisk stad som ligger med höga klippor runt om och även höga klippor ner mot havet. Husen klättrar på sluttningarna och uppfinningsrikedomen är stor för att ha hus uppe på kanten och ändå ha tillgång till strand. Parkering ja. Det var en bra kringlig backe ner till färjeläget och där fanns inga parkeringar. Halvvägs upp på väg tillbaka fanns en liten grotta i berget som kallades garage. 20 € för 5-6 timmar. Detta är priserna som gäller för allt här nere i turistfällorna. Så på färgn, någon miniatyr av HSS-färjan till Fredrikshamn, dock kunde man inte sitta ute utan vi satt vid fönstret men för de som satt i mitten och inte kunde se så väl ut hade dom två stora TV-skärmar med en kamera riktad i båtens färdriktning så folk kunde se nör vi närmade oss Capri. Vilken fantastisk ö. Otrooligt vackert. Vi bokade biljett med en timmas rundtur och det visade sig vara med båt runt ön. Passade utmärkt i den stekande solen att få komma ut på sjön. Han backade nästan in med hela turbåten i grottorna runt ön och vi passerade kärleksporten som var ett valv i en klippa. Det var inte mycket på sidorna om båten men han hade väl gjort detta i 20-30 år så det var ingen fara. Vi fick se den ena yachten större än de andra och han visade oss Jean Todds villa vid stranden med en enorm, helt olik andra, yacht nere i bukten. En oförglömlig tur runt ön. Man förstår att detta är en plasts för de rika i världen som vill ha npgot exklusivt att gömma sig i när andan faller på. Första pizzan i Italien blev på Capri. En massa Mozzarella och jag kom oförglömligt att tänka på sketchen med Pizzabagaren som nös i kartongen innan han förslöt den och sa “Extra mozzarella”. Den var god och gick ner ändå. 30 minuter färja tillbaka och hem. Trötta av värmen och att alltid tura med bil 2-3 timmar till våra mål. I säng tidigt men svårt att sova båda två.

Tisdag 29 juni.

Idag var det Rom som gällde. Klockan stod på 6:30. Det var risk för regn idag och vi mindes den stekheta helg vi tillbringade i Rom för 10 år sedan och valde hellre regn än sol. Vi kom iväg vid 7:30 och redan när vi tog en fika efter en timma var temperaturen uppe i 26 grader. Ingen pardon idag heller och inte ett moln så lång ögat nådde. Det är 18 mil till Rom och 12 av dom är spikrak trefilig motorväg med 150 i snitt. Trafiken var inte särskilt tät eftersom vi kom efter första morgonrusningen. När vi började komma in i de centralare delarna fick GPS:en ofta säga “omberäknar rutten”. Ett par avvikelser men vi kom till slut fram till Via Conciliazione som leder upp mot St Peters platsen. Vi åkte lite bakgator och hittade en P-plats (som nog var för diplomatbilar) men vi betalde 4 € fram till klockan 16 och knatade iväg. På St Peter platsen var det direktsändning inifrån kyrkan. Påven utnämnde ärkebiskopar i långa rader och latinet sprutade ut i högtalarna. En massa folk stod och tittade men nesan var att kyrkan inte öppnade förrän klockan 13. Vi tog den dyraste turistfika hittills medan vi beslutade oss för vad vi skulle göra. En Café American som är Espresso med hett vatten och en iscafé till Elaine kostade 8 €. Med gårdagens tur i minnet tänkte vi en busstur runt staden på en timma på öppna övre däck skulle svalka. Det var potthett och turen gav egentligen ingenting men vi fördrev tiden. Väl tillbaka ringlade sig kön i solen nästan runt hela St Petersplatsen. Jag uppskattade den till 3-400 meter. Vi

smög in i skuggan och där inne var en liten kö som flöt in i den långa kön 50 meter innan entrén. Där stod vi bra de sista 20 minuterarna och sedan saxade vi vackert in i långkön och tjänade 300 meter. Den är otroooligt stor och hög. Det går egentligen inte att med ord beskriva vad man ser därinne. Konstverken och utsmyckningarna är otroliga. Vi vandrade runt en timma och sedan tog vi oss ner till en liten gågata på väg till bilen och käkade pasta. Bilen var inte bortbogserad från diplomatparkeringen och vi kund vända hemåt igen. Vi insåg att turista på distans i värmen är tröttande. Att alltid behöva börja med att resa 15-20 mil och sedan lika många mil hem tar på krafterna. Vi var hemma igen vid klockan 18. Vi vilade och tog en kvällspromenad där vi avrundade dagen på en lokal restaurang. Vi käkade skinka och melon samt en havets risotto.

Onsdag 30 juni

Vaknade 9.30. Satt och funderade lite över en kopp kaffe om denna semesterby. Det finns 217 stugor i området och de flesta bor här en vecka. Det innebär att snabbköpet utanför säljer 217 flaskor diskmedel som används till 5% varje vecka sedan lämnar man det när man åker hem. Alla köper salt och peppar som i och för sig kan tas med hem med toapapper lär ju bli kvar. Jag undrar var marknaden finns för alla dessa lämnade artiklar som man inte hinner förbruka över en vecka. Städföretaget måste ju ha ett jätte stånd på någon marknad där man säljer billigt. Inköpspriset är ju noll så vinsten är god. Låt oss anta att diskmedlet går för en Euro då skulle man nästan kunna leva på att bara sälja det. 8500 netto i månaden. Idag blev det läsa och vila och sola. Vi lämnade stugan för att handla lite och surfa en halvtimma. Vi var tvungna att boka ett hotell nära flygplatsen sista natten eftersom vårt flyg går redan 6.45 på lördag morgon. Jag vill gärna lämna igen hyrbilen då dom har öppet så att jag kan få ett blankt papper kvitterat så att det inte kommer något surt efteråt när man väl sitter hemma och inte kan påverka. Även denna kväll rundades av vid 21:30 på samma restaurang som igår. Jag tog räkcocktail och Elaine en tallrik med bläckfisk, räkor och ansjovis till förrätt och så kalvkotlett för mig till huvudrätt. Det visade sig vara en helt regelrätt wienerschnitzel när den väl kom på bordet. Elaine tog dumplings som visade sig vara pasta fylld med något köttaktigt. Vi var båda nöjda och när vi promenerade hem började åskan mullra utöver Medelhavet. Vi satt en stund på altanen i den varma sommarnatten och det duggade lite och blixtarna blev tätare och mullret kom närmare. Det kan nog bli en riktig urladdning inatt. Det behövs efter att ha varit 30+ en vecka. Nu kastar vi oss åter in i våra böcker.

Torsdag 1 juli.

Vi vaknade vid 9 och har egentligen inte gjort någonting på hela dagen. Vi är lite utmattade efter vårt intensiva program och imorgon skall vi in till Neapel och bno på hotell där sista natten så det är sista dagen på turistanläggningen La Serra. Jag solade en halvtimma vid 2 och vi gick ner och käkade en lätt lunch i värmen vid halv tre. Efter det och i vår lättja tog vi en siesta till klockan 6. Vi kunde bara inte låta sista dagen rinna ut i sanden utan att sätta några spår så vi tog bilen till Formia och strosade runt i affärer. Precis en sådan Lacoste-tröja jag ville ha var till salu till reapris men det fanns bara ett ex och den var för stor. Jättesorg. Elaine köpte en standdress och sedan satt vi nere i hamnen längst ut på piren och njöt medan kvällen blev allt mörkare. Vi beundrade de fina båtarna som låg i hamnen och än en gång får jag säga att det är rejäla doningar dom har här på kusten. Båtarna hemma ser ut som dingar till dessa formidabla havens vrålåk. På vägen hem stannad vi till på vår numera stamrestaurang och käkade sen middag vid 22-tiden. Det blev bara sallad ikväll. Mozzarella, Prescuioto, tomater, salami m.m. Lagom och gott. Hemma i anläggningen var det livemusik i baren så vi kunde sitta en stund på altanen och ta en kopp kaffe och lyssna på smäktande mjuka italienska sånger i natten. Termometern

stod på 27 grader. Natti.

Fredag 2 juli.

Vi vaknade vid 8:30, packade, checkade ut och begav oss mot Neapel. Vi skulle bestiga Vesuvius ännu en gång, men denna gång i solsken. Vi kom fram vid 12.30 , parkerade och betalade än en gång för att få gå upp till vulkanens topp. Termometern i bilen stod på 27 grader. Trots detta var denna uppstigning bättre än förra gången. Väl uppe på toppen var utsikten ner i kratern magnifik. Vi knallade runt och tog en massa kort och sedan var belöningen, Att gå nedför och möta alla pustande och frustande som var på väg upp. Väl nere begav vi oss till hotellet vi bokat via Internet. Grand Hotell Europa låg nere vid järnvägsstationen och det blev inte närmsta vägen för GPS:en försökte få in mig på gator som var enkelriktade. Detta i kombination mer vägarbeten gjorde nog att det tog en extra halvtimma innan vi kom till hotellet. Parkering rakt utanför och lasta upp allt på rummet. Temperaturen i bilen var nu uppe i 38 grader och eftersom vi hade stora resväskan bak i bilen kunde vi inte cabba ner. Vi föll bara ner på våra sängar och slumrade ett par timmar. Hettan var tryckande och luftkonditioneringen var inte hypereffektiv. Vid 6 tankade vi och körde bilen till flygplatsen för att lämna tillbaka den till hyrbilsfirman. Den gick igenom utan att dom hittade några skador och milen hade blivit lite drygt 300. Allt var förbetalat sedan flera månader så det var bara att signera pappret och ta taxi tillbaka till hotellet. En ny viloperiod och vid 20:30 gav vi oss ut för att käka. Vi hittade en ”nära-järnvägsstationen-kina-restaurang” eller s.k ”backpacker-restaurang”. Lagom portioner och alldeles utsökt käk till en skrattretande låg penning efter alla turer vi varit med om i detta turist-Italien. En kort promenad i de något skumma kvarteren och sedan hopp i säng. Flyger går tidigt imorgon och klockan står på 5. Det var varmt och vi hade båda svårt att sova. Jag låg och läste till klockan säkert var halv två.

Lördag 3 juli

Upp med tuppen då klockan ringde. Packa och iväg med taxi till flyplatsen. Helt odramatiskt via Munchen till Landvetter där vi landade prick på utsatt tid klockan 11.15. Hämta bilen och det var en njutning att köra riktig bil efter Peugeot-dieseln som vi kört i två veckor och då var det ändå bara Volvon. Temperaturen i Sverige när vi kom hem var 30 GRADER. Sommarens varmaste dag.

Slut